

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

P8_TA(2017)0053

Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 lutego 2017 r. w sprawie inwestycji na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych: ocena sprawozdania na mocy art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów (2016/2148(INI))

(2018/C 252/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 174 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie wspólnych przepisów”) ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1301/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i przepisów szczególnych dotyczących celu „Inwestycje na rzecz wzrostu i zatrudnienia” oraz w sprawie uchylenia rozporządzenia (WE) nr 1080/2006 ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1304/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1081/2006 ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1299/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie przepisów szczegółowych dotyczących wsparcia z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach celu „Europejska współpraca terytorialna” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1302/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1082/2006 w sprawie europejskiego ugrupowania współpracy terytorialnej (EUWT) w celu doprecyzowania, uproszczenia i usprawnienia procesu tworzenia takich ugrupowań oraz ich funkcjonowania ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 289.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 470.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 259.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 303.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1.

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1017 z dnia 25 czerwca 2015 r. w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych, Europejskiego Centrum Doradztwa Inwestycyjnego i Europejskiego Portalu Projektów Inwestycyjnych oraz zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1291/2013 i (UE) nr 1316/2013 – Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych” (COM(2015)0639),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie przyspieszenia wdrażania polityki spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie synergii na rzecz innowacyjności: europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne, program ramowy „Horyzont 2020” oraz inne europejskie fundusze i programy unijne na rzecz innowacji ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie dążenia do uproszczenia polityki spójności na lata 2014–2020 ⁽⁴⁾ i ukierunkowania jej na wyniki,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 26 lutego 2016 r. pt. „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych”,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 25 maja 2016 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Inwestycje na rzecz zatrudnienia i wzrostu gospodarczego – maksymalizowanie wkładu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 9 lipca 2015 r. pt. „Wynik negocjacji dotyczących umów partnerstwa oraz programów operacyjnych” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając szóste sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej (COM(2014)0473),
- uwzględniając badanie Dyrekcji Generalnej PE ds. Polityki Wewnętrznej (Departament B: Polityka Strukturalna i Polityka Spójności) z czerwca 2016 r. pt. „Maksymalizacja synergii między europejskimi funduszami strukturalnymi i inwestycyjnymi oraz innymi instrumentami UE z myślą o realizacji celów strategii »Europa 2020«”,
- uwzględniając badanie Dyrekcji Generalnej PE ds. Polityki Wewnętrznej (Departament B: Polityka Strukturalna i Polityka Spójności) z września 2016 r. „Evaluation of the Report under Article 16(3) of the CPR” (Ocena sprawozdania na mocy art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów),
- uwzględniając analizę Dyrekcji Generalnej PE ds. Polityki Wewnętrznej (Departament B: Polityka Strukturalna i Polityka Spójności) z września 2016 r. pt. „Instrumenty finansowe w okresie programowania 2014–2020: pierwsze doświadczenia państw członkowskich”,
- uwzględniając art. 52 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego i opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Budżetowej, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisji Kultury i Edukacji (A8-0385/2016),

A. mając na uwadze, że znaczna część budżetu UE, tj. około jedna trzecia ogółu wydatków, przeznaczana jest na politykę spójności;

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 1.7.2015, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0217.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0311.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0419.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 303 z 19.8.2016, s. 94.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 313 z 22.9.2015, s. 31.

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

- B. mając na uwadze, że europejskie fundusze strukturalne i inwestycyjne (EFSI), dysponujące budżetem w wysokości 454 mld EUR na lata 2014–2020, są głównym narzędziem polityki inwestycyjnej UE oraz istotnym źródłem inwestycji publicznych w wielu państwach członkowskich, powodują zwiększenie zatrudnienia, wzrostu gospodarczego i inwestycji w całej UE, a także ograniczenie dysproporcji na szczeblu regionalnym i lokalnym w celu wspierania spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej;
- C. mając na uwadze, że podstawę sprawozdania przedstawionego przez Komisję na mocy art. 16 ust. 3 stanowią umowy partnerstwa;
- D. mając na uwadze, że negocjacje w sprawie umów partnerstwa i w sprawie programów operacyjnych na lata 2014–2020 stanowią unowocześnione, znacznie zmodyfikowane i intensywne działanie, prowadzone w nowych ramach przewidujących zadaniowość, warunki wstępne i koncentrację tematyczną, lecz także wywołały poważne opóźnienia w faktycznym rozpoczęciu wdrażania polityki spójności, również ze względu na niedobory potencjału administracyjnego niektórych regionów i państw członkowskich, przy czym dodatkowe spowolnienie wynikło z procedury wyznaczania instytucji zarządzających;
- E. mając na uwadze, że bez wątpienia ze względu na zbyt późne przyjęcie ram prawnych pod koniec 2013 r. na skutek długich negocjacji i późnego porozumienia w sprawie WRF programy operacyjne nie mogły być przyjęte na czas; mając na uwadze, że w konsekwencji do realizacji programów operacyjnych przystąpiono powoli, co wpłynęło na podejmowanie działań politycznych na miejscu;
- F. mając na uwadze, że ustanowiono wspólne przepisy dla wszystkich pięciu EFSI, w ten sposób wzmacniając związki między nimi;
- G. mając na uwadze, że przed polityką spójności stoi obecnie wiele wyzwań politycznych i gospodarczych, które wynikają z kryzysu finansowego – prowadzącego do zmniejszenia inwestycji publicznych w wielu państwach członkowskich i sprawiającego, że EFSI oraz współfinansowanie przez państwa członkowskie pozostają głównym narzędziem inwestycji publicznych w wielu państwach członkowskich – i z kryzysu migracyjnego;
- H. mając na uwadze, że w okresie programowania 2014–2020 polityka spójności zyskała bardziej skoncentrowane podejście polityczne przez koncentrację tematyczną oraz wspieranie realizacji priorytetów i celów Unii;
- I. mając na uwadze, że EFSI w bieżącym okresie finansowania są silniej ukierunkowane na wyniki i oparte na otoczeniu inwestycyjnym pozwalającym na większą skuteczność;
- J. mając na uwadze, że w ramach polityki spójności inwestycje muszą być w większym stopniu dostosowane do priorytetów strategii „Europa 2020” na rzecz zatrudnienia i inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu oraz do europejskiego semestru;
- K. mając na uwadze, że grupa zadaniowa ds. lepszego wdrażania pomogła złagodzić przeszkody i zmniejszyć zaległości w alokacji funduszy;

Dzielenie się wynikami, komunikacja i widoczność

1. zauważa, że Europa przechodzi trudną fazę pod względem gospodarczym, społecznym i politycznym, w związku z czym skuteczna polityka inwestycyjna ukierunkowana na wzrost gospodarczy i zatrudnienie, bliska obywatelom oraz lepiej dostosowana do szczególnych zdolności terytorialnych jest bardziej potrzebna niż kiedykolwiek i powinna dążyć do rozwiązania problemów zarówno bezrobocia, jak i nierówności społecznych w Unii, tworząc przy tym europejską wartość dodaną; uważa, że aby odzyskać zaufanie swoich obywateli, UE musi rozpocząć proces dostosowawczy zgodnie w celu spełnienia wymogów określonych w art. 9 TFUE;
2. zauważa, że polityka spójności na lata 2014–2020 została gruntownie przeformułowana, co wymagało zmiany mentalności i metod pracy na wszystkich szczeblach sprawowania rządów, w tym koordynacji poziomej i zaangażowania zainteresowanych podmiotów, a także, w miarę możliwości, rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność; wskazuje, że perspektywiczne i modelowe reformy są często ignorowane, lecz polityka spójności jest często postrzegana jako tradycyjna polityka wydatków, a nie polityka rozwojowa i inwestycyjna przynosząca konkretne rezultaty;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

3. uważa, że główne informacje dotyczące projektów polityki spójności powinny koncentrować się na europejskiej wartości dodanej, na solidarności oraz na uwidocznianiu przykładów sukcesu, a jednocześnie należy podkreślać znaczenie wymiany najlepszych praktyk, a także znaczenie uczenia się na projektach, których celów nie udało się osiągnąć; nalega, aby unowocześnić i zintensyfikować przekazywanie informacji na temat EFSI; podkreśla potrzebę określenia i wdrożenia nowych narzędzi do przekazywania informacji na temat wyników polityki spójności; za konieczność uważa regionalną eksplorację informacji i gromadzenie danych, w ramach stałych wysiłków w zakresie tworzenia i aktualizacji baz danych, z uwzględnieniem potrzeb, szczególnych cech i priorytetów lokalnych i regionalnych, tak jak w przypadku już istniejącej platformy S3, co umożliwiłoby zainteresowanym obywatelom faktyczne kontrolowanie europejskiej wartości dodanej projektów;

4. zwraca uwagę na fakt, że aby poprawić przekazywanie informacji na temat EFSI oraz ich widoczność, należy położyć większy nacisk na udział w polityce spójności zainteresowanych podmiotów i odbiorców oraz na zaangażowanie obywateli w projektowanie i wdrażanie polityki spójności w znaczący sposób; ponadto apeluje do Komisji, państw członkowskich, regionów i miast, aby szerzej informowały zarówno o osiągnięciach polityki spójności, jak i o wnioskach do wyciągnięcia oraz przedstawiły ukierunkowany plan działania;

Koncentracja tematyczna

5. z zadowoleniem przyjmuje koncentrację tematyczną, gdyż okazała się ona pomocnym narzędziem zapewnienia skoncentrowanej polityki i większej skuteczności w realizacji priorytetów UE i strategii „UE 2020”, usprawniającym proces przekształcania wiedzy w innowacje, miejsca pracy i wzrost gospodarczy; w związku z tym wzywa państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne, aby podejmowały jednoznaczne decyzje co do priorytetów inwestycyjnych oraz wybierały projekty na podstawie priorytetów określonych do celów EFSI, a także stosowały usprawnione i skuteczne procesy wdrażania;

6. zwraca uwagę, że analiza koncentracji tematycznej powinna wskazać, w jaki sposób strategiczne decyzje państw członkowskich i alokacja zasobów w obrębie celów tematycznych zaspokajają konkretne potrzeby terytoriów; ubolewa, że ten aspekt jest mniej widoczny w sprawozdaniu przedstawionym przez Komisję na mocy art. 16;

7. zauważa, że rezultaty i korzyści wynikające z polityki spójności powinny być forsowane skuteczniej, nie tylko w celu przywrócenia zaufania do projektu europejskiego;

8. nalega, aby polityka spójności nadal była ukierunkowana tematycznie, przy jednoczesnym umożliwieniu pewnej elastyczności, która wystarczałaby do uwzględnienia szczególnych potrzeb każdego regionu, zwłaszcza szczególnych potrzeb regionów słabiej rozwiniętych, zgodnie z przepisami; wzywa do dalszych inwestycji z EFSI w regionach będących w okresie przejściowym, aby ugruntować efekty już podjętych środków i działań;

9. podkreśla w szczególności, że należy uwzględnić sytuację regionów o charakterze miejskim lub wiejskim, regionów pozostających w tyle, regionów w okresie przejściowym i regionów charakteryzujących się stale występującymi utrudnieniami naturalnymi lub geograficznymi oraz opracować odpowiednią politykę wsparcia na rzecz rozwoju tych obszarów, które bez polityki spójności być może nie będą w stanie dorównać regionom bardziej rozwiniętym; wzywa Komisję, by wspólnie z gminami i obszarami metropolitalnymi pomyślanymi jako ośrodki wzrostu UE realizowała i rozbudowywała strategię wdrożenia programu rozwoju miast; przypomina w tym kontekście, że ważne jest, by pozwolić państwu członkowskim i regionom na wystarczającą elastyczność w celu wspierania podejmowania nowych wyzwań politycznych, takich jak wyzwania związane z imigracją (przy czym należy pamiętać o pierwotnych i nadal istotnych celach polityki spójności i szczególnych potrzebach regionów), a także szeroko rozumiany wymiar cyfrowy polityki spójności (w tym kwestie dotyczące technologii informacyjno-komunikacyjnych i dostępu szerokopasmowego, powiązane z ukończeniem tworzenia jednolitego rynku cyfrowego); zwraca uwagę na strategię dotyczącą unii energetycznej, strategię dotyczącą gospodarki o obiegu zamkniętym oraz zobowiązania UE w ramach porozumienia klimatycznego z Paryża, gdyż EFSI mają istotną rolę do odegrania w ich realizacji;

10. uważa, że większą uwagę należy zwrócić na obszary subregionalne o znacznym nagromadzeniu problemów często występujących w enklawach ubóstwa, społecznościach poddanych segregacji i ubogich dzielnicach z nadreprezentacją grup marginalizowanych, takich jak Romowie;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

11. popiera stopniowe przesunięcie akcentu z dużych projektów związanych z infrastrukturą na pobudzanie gospodarki opartej na wiedzy, innowacyjność i włączenie społeczne, a także budowanie potencjału i wzmacnianie pozycji zainteresowanych podmiotów, w tym należących do społeczeństwa obywatelskiego, w ramach polityki spójności, z jednoczesnym uwzględnieniem szczególnych cech regionów słabiej rozwiniętych, które nadal potrzebują wsparcia w dziedzinie rozwoju infrastrukturalnego i w przypadku których rozwiązania rynkowe nie zawsze są wykonalne, jak również z uwzględnieniem, że należy zapewnić elastyczność umożliwiającą każdemu państwu członkowskiemu dokonywanie inwestycji zgodnie z własnymi priorytetami określonymi w umowach partnerstwa w celu wspierania rozwoju gospodarczego, społecznego i terytorialnego;

12. uważa, że EFSI, w tym w szczególności programy europejskiej współpracy terytorialnej, powinny być wykorzystywane do tworzenia i wzmacniania wysokiej jakości zatrudnienia, a także wysokiej jakości systemów uczenia się przez całe życie oraz szkolenia zawodowego i zmiany kwalifikacji, co obejmuje infrastrukturę szkolną, aby umożliwić pracownikom dostosowywanie się na dobrych warunkach do zmieniającej się sytuacji na rynku pracy, jak również pobudzać trwały wzrost, konkurencyjność i rozwój oraz wspólny dobrobyt w celu osiągnięcia sprawiedliwej społecznie, zrównoważonej i sprzyjającej włączeniu społecznemu Europy, przy czym należy koncentrować się na najslabiej rozwiniętych obszarach i sektorach borykających się z problemami strukturalnymi i wspierać najmniej uprzywilejowane i najbardziej narażone grupy społeczne, w szczególności ludzi młodych (w połączeniu z programami takimi jak Erasmus i osoby o najniższych umiejętnościach lub kwalifikacjach, promować wzrost zatrudnienia za pośrednictwem gospodarki o obiegu zamkniętym oraz zapobiegać wczesnemu kończeniu nauki; zwraca uwagę na to, że Europejski Fundusz Społeczny (EFS) jest instrumentem wspierającym wdrażanie strategii politycznych leżących w interesie publicznym;

13. wyraża zaniepokojenie w związku z tym, że bezrobocie – a w szczególności bezrobocie młodzieży i kobiet oraz bezrobocie na obszarach wiejskich – pozostaje w wielu państwach członkowskich na bardzo wysokim poziomie mimo podejmowanych wysiłków w tej dziedzinie i że polityki spójności musi przynieść odpowiedzi również w tym zakresie; zaleca, aby Komisja zwróciła większą uwagę na wpływ polityki spójności na wspieranie zatrudnienia i zmniejszenie bezrobocia; w tym kontekście odnotowuje, że niedawno zintegrowano Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych z 34 programami EFS realizowanymi w 20 kwalifikujących się państwach członkowskich, umożliwiając tym samym młodym bezrobotnym skorzystanie z tej inicjatywy w celu zdobycia umiejętności i kwalifikacji; wyraża jednak zaniepokojenie z powodu opóźnionego uruchomienia ww. inicjatywy i sposobu wdrażania gwarancji dla młodzieży w niektórych regionach; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz szybkiego i skutecznego osiągnięcia zauważalnych i konkretnych efektów zainwestowanych środków, szczególnie w odniesieniu do środków udostępnionych w formie płatności zaliczkowych, a ponadto wzywa do właściwego wdrażania Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych oraz do zapewnienia młodym pracownikom godnych warunków pracy; wzywa w szczególności do uwzględnienia rzeczywistych potrzeb środowiska biznesowego przy wykorzystywaniu EFSI do spełnienia wymogów w zakresie szkoleń, aby tworzyć rzeczywiste możliwości zatrudnienia i zapewnić zatrudnienie długoterminowe; uważa, że przeciwdziałanie bezrobociu młodzieży, włączenie społeczne i przyszłe wyzwania demograficzne, z jakimi Europa boryka się obecnie i będzie się zmagać w przyszłości w perspektywie średnioterminowej, powinny stanowić główne obszary, na których powinna koncentrować się polityka spójności; zaleca, by kontynuować Inicjatywę na rzecz zatrudnienia ludzi młodych w okresie po 2016 r. w celu dalszego zwalczania bezrobocia młodzieży oraz by poddać ten środek pogłębionej analizie funkcjonowania, która umożliwi wprowadzenie poprawek niezbędnych do zwiększenia jego skuteczności;

14. wyraża poważne zaniepokojenie, że w przypadku programu gwarancja dla młodzieży, który w latach 2014–2020 otrzyma środki w łącznej kwocie 12,7 mld EUR z EFS oraz specjalnej Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych i który dzięki tym środkom już dzisiaj oceniany jest jako siła napędowa działań na rzecz wspierania zatrudnienia ludzi młodych, Komisja nie przeprowadziła oceny koszty i korzyści, choć stanowi to standardową procedurę w przypadku wszystkich większych inicjatyw Komisji; zauważa, że w rezultacie brakuje informacji na temat potencjalnego ogólnego kosztu wdrożenia gwarancji w całej UE oraz, jak podkreślił Europejski Trybunał Obrachunkowy, istnieje ryzyko, iż całkowita kwota finansowania może być niewystarczająca;

15. podkreśla wagę komunikacji, szczególnie cyfrowej, dzięki której informacje na temat możliwej pomocy w znalezieniu szkolenia, stażu czy pracy, które są współfinansowane z funduszy UE, mogą dotrzeć do jak największej liczby ludzi młodych; apeluje o więcej działań komunikacyjnych promujących takie portale jak DROPPIN i EURES oraz o zwiększenie szans ludzi młodych na mobilność na rynku wewnętrznym, która jest uznawana za najmniej wykorzystywany potencjał w walce z bezrobociem w UE;

16. wzywa Komisję do dopilnowania, by przy realizacji projektów wspieranych z EFSI państwa członkowskie przestrzegały Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych, w tym pod względem dążenia do tego, by osoby niepełnosprawne żyły wśród społeczeństwa, a nie w ośrodkach opieki

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

17. przypomina, że ukończenie sieci bazowej TEN-T stanowi priorytet europejskiej polityki transportowej, a EFSI stanowią bardzo ważne narzędzie realizacji tego projektu; podkreśla potrzebę wykorzystania potencjału EFSI w celu połączenia potencjału sieci bazowej i sieci kompleksowej TEN-T z regionalną i lokalną infrastrukturą transportową; uznaje znaczenie Funduszu Spójności dla ulepszenia infrastruktury i łączności w Europie i nalega, aby fundusz ten został zachowany w nowych ramach finansowych na okres po 2020 r.;

18. zaznacza, że multimodalność transportu powinna być istotnym elementem przy ocenie projektów infrastrukturalnych finansowanych z EFSI, jednak nie powinna być ona jedynym kryterium oceny zgłaszanych projektów, szczególnie w przypadku państw członkowskich o większych potrzebach inwestycyjnych w zakresie infrastruktury transportowej;

19. podkreśla potrzebę utrzymania tradycyjnych zawodów, w tym tradycji rzemieślniczej i powiązanych umiejętności, oraz ustanowienia strategii sprzyjających wzrostowi przedsiębiorczości w branżach tradycyjnych, aby utrzymać tożsamość kulturową tych branż; zwraca w związku z tym uwagę na znaczenie wspierania szkolenia zawodowego połączonego z pracą oraz mobilności młodych rzemieślników obu płci;

Warunki wstępne

20. podkreśla, że skuteczne monitorowanie warunków wstępnych jest konieczne, by zarejestrować wysiłki i osiągnięcia; uważa, że warunki wstępne, w szczególności dotyczące strategii badawczych i innowacyjnych na rzecz inteligentnej specjalizacji (RIS3), okazały się przydatne, i sugeruje ich dalsze doskonalenie; wskazuje, że należy zwrócić większą uwagę na wzmocnienie mikroprzedsiębiorstw raz małych i średnich przedsiębiorstw;

21. zwraca uwagę na fakt, że znacznej części warunków wstępnych jeszcze nie spełniono; w związku z tym wzywa do przeanalizowania obecnej sytuacji i do przyjęcia ukierunkowanych działań w celu jej przeciwdziałania, przy czym nie może to szkodzić optymalnej absorpcji środków ani obniżyć skuteczności polityki spójności;

Budżetowanie oparte na wynikach

22. podkreśla, że ramy regulacyjne na lata 2014–2020 oraz umowy partnerstwa doprowadziły do zdecydowanego nacisku na wyniki w programach dotyczących spójności i że to podejście może być także przykładem w odniesieniu do wydatków z innych części budżetu UE; z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie wspólnych wskaźników, które pozwolą na mierzenie i porównywanie wyników; uważa, że prace nad wskaźnikami powinny być kontynuowane z myślą o ulepszeniu dokumentacji dotyczącej wydatkowania EFSI, a także o optymalizacji wyboru projektów;

23. wskazuje, że istotną innowacją było wprowadzenie koncentracji tematycznej, w ramach której inwestycje zogniskowane są na konkretnych celach i priorytetach odpowiadających wskaźnikom wykonania i poziomom docelowym szczegółowo uzgodnionym dla wszystkich tematów;

24. przypomina, że dla każdego państwa członkowskiego wprowadzona została rezerwa wykonania stanowiąca 6 % środków przeznaczonych na EFSI; przypomina, że na podstawie sprawozdań krajowych z 2017 r. i przewidzianego na 2019 r. przeglądu wyników rezerwa ma być przeznaczana wyłącznie na te programy i priorytety, w przypadku których zrealizowano cele pośrednie; wzywa do elastyczności w uruchamianiu nowych zobowiązań z rezerwy wykonania z chwilą osiągnięcia przez programy wyznaczonych celów i zrealizowania znaczących etapów w kolejnych latach; zwraca się do Komisji o dokonanie oceny, czy rezerwa wykonania faktycznie przynosi wartość dodaną, czy też doprowadziła do zwiększenia biurokracji;

Europejski semestr

25. odnotowuje fakt, że państwa członkowskie w trakcie procesu programowania stwierdziły, że ponad dwie trzecie przyjętych w 2014 r. zaleceń dla poszczególnych krajów dotyczy inwestycji w ramach polityki spójności, oraz z zadowoleniem przyjmuje fakt, że uwzględniły to w swoich priorytetach dotyczących programowania; przyznaje, że w najbliższej przyszłości zalecenia dla poszczególnych krajów mogą wywołać zmiany w programach EFSI, zapewniając wsparcie dla reform strukturalnych w państwach członkowskich; zwraca uwagę, że zalecenia dla poszczególnych krajów i krajowe programy reform stanowią wyraźny związek między EFSI a procesami europejskiego semestru;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

26. podkreśla znaczenie stworzenia wyważonego związku między polityką spójności a europejskim semestrem, gdyż zarówno polityka spójności, jak i europejski semestr służą realizacji tych samych celów w ramach strategii „Europa 2020”, z zastrzeżeniem osiągnięcia celów spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej z myślą o zmniejszeniu różnic zgodnie z traktatami; jest zdania, że należy ponownie zastanowić się nad zasadnością zawieszenia EFSI w przypadku odejścia od celów europejskiego semestru, gdyż mogłoby to przynieść efekt przeciwny do zamierzony, jeśli chodzi o pobudzenie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia;

Synergia i instrumenty finansowe

27. zauważa, że ramy regulacyjne dotyczące EFSI na lata 2014–2020 sprzyjają instrumentom finansowym; podkreśla jednak, że korzystanie z dotacji nadal jest nieodzowne; zauważa, że nacisk wydaje się położony na stopniowe zastępowanie dotacji pożyczkami i gwarancjami; podkreśla, że tendencja ta została wzmocniona przez plan inwestycyjny dla Europy, a w szczególności nowo utworzony Europejski Fundusz na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS); zauważa też, że stosowanie podejścia opartego na wielu funduszach nadal wydaje się trudne; mając na uwadze złożoność takich instrumentów, podkreśla istotne znaczenie odpowiedniego wsparcia dla instytucji lokalnych i regionalnych w zakresie szkolenia urzędników odpowiedzialnych za zarządzanie nimi; zwraca uwagę, że instrumenty finansowe mogłyby oferować rozwiązania w zakresie bardziej efektywnego wykorzystania środków z budżetu UE, a przez to przyczynić się, wspólnie z dotacjami na przeprowadzenie inwestycji, do stymulowania wzrostu gospodarczego i tworzenia trwałych miejsc pracy;

28. wskazuje, że odrębne założenia realizowane są w przypadku EFIS, którzy prezentowany jest jako przykład sukcesu, jeśli chodzi o szybkie wdrożenie, pomimo znacznych niedostatków, takich jak brak dodatkowości; w tej sytuacji zwraca się do Komisji, aby przedłożyła szczegółowe dane dotyczące wpływu EFIS pod względem wzrostu i zatrudnienia oraz, po przeprowadzeniu oceny, przedstawiła wyciągnięte wnioski w celu umożliwienia skuteczniejszego wykorzystywania EFSI w nowym okresie programowania, rozpoczynającym się w 2021 r.; ponadto zwraca się o to, aby – dodatkowo w stosunku do opinii Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 2/2016⁽¹⁾, przedstawiono analizę wkładu EFIS w cele EFSI oraz bilans osiągnięć EFIS pod względem jego własnych priorytetów;

29. zwraca jednak uwagę na brak dowodów potwierdzających wyniki i rezultaty generowane dzięki instrumentom finansowym, a także na nikły związek tych instrumentów finansowych z nadrzędnymi celami i priorytetami UE;

30. zauważa, że sprawozdanie przedkładane przez Komisję na mocy art. 16 zawiera niewiele informacji o koordynacji i synergii między różnymi programami i instrumentami w innych obszarach polityki, a w szczególności nie zawsze przedstawiano w nim wiarygodne dane na temat oczekiwanych wyników EFS i Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; podkreśla, że wspólne rozporządzenie dla pięciu EFSI zwiększyło synergię między nimi, w tym w drugim filarze wspólnej polityki rolnej; jest przekonany, że należy zwiększyć synergię z polityką w innych obszarach oraz z innymi instrumentami, w tym EFIS oraz innymi instrumentami finansowymi, pod kątem zmaksymalizowania efektów inwestycji; podkreśla, że przepisy dotyczące pomocy państwa mają zastosowanie do EFSI, lecz nie do EFIS i programu „Horyzont 2020” oraz że powoduje to problemy w zwiększaniu poziomu synergii między funduszami, programami i instrumentami; zwraca uwagę, że aby zapewnić niezbędną komplementarność i synergię między EFIS, instrumentami finansowymi i EFSI, kwestia przepisów dotyczących pomocy państwa będzie wymagać dalszego rozważenia w celu doprecyzowania, uproszczenia i odpowiedniego dostosowania; wzywa Komisję do dostarczenia instytucjom zarządzającym kompleksowych wytycznych w zakresie łączenia EFIS z instrumentami zarządzania dzielonego i bezpośredniego, w tym EFSI, instrumentem „Łącząc Europę” oraz programem „Horyzont 2020”;

31. opowiada się za dalszym zrównoważonym korzystaniem z instrumentów finansowych wówczas, gdy przynoszą one wartość dodaną i nie wpływają ujemnie na tradycyjne wsparcie w ramach polityki spójności; podkreśla jednak, że powinno się to odbywać dopiero po dokładnej ocenie wkładu instrumentów finansowych w realizację celów polityki spójności; podkreśla, że wszystkie regiony muszą utrzymać zdywersyfikowany zakres źródeł finansowania, a jednocześnie dotacje pozostają w niektórych sektorach najbardziej odpowiednimi instrumentami osiągnięcia celów w zakresie wzrostu i zatrudnienia; zwraca się do Komisji, aby zaproponowała zachęty w celu zapewnienia instytucjom zarządzającym pełnych informacji na temat możliwości wykorzystania instrumentów finansowych i na temat ich zakresu oraz przeanalizowała koszty zarządzania dotacjami i pomocą zwrotną stosowaną w programach podlegających zarządzaniu dzielonemu i w programach zarządzanych centralnie; podkreśla, że kluczowe dla usprawnienia wdrożenia instrumentów finansowych są jasne, spójne i ukierunkowane przepisy dotyczące tych instrumentów, pomagające w uproszczeniu procesu przygotowania i wdrażania, z korzyścią dla zarządców funduszy i beneficjentów; zwraca uwagę na nadchodzące sprawozdanie z własnej inicjatywy Komisji Rozwoju Regionalnego pt. „Właściwa kombinacja funduszy na rzecz regionów

⁽¹⁾ Opinia Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 2/2016 „w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1316/2013 oraz (UE) 2015/1017 i towarzyszącej oceny przeprowadzonej przez Komisję na mocy art. 18 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2015/1017”.

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

Europy: zapewnienie równowagi między instrumentami finansowymi a dotacjami w ramach polityki spójności UE” (2016/2302(INI));

Uproszczenie

32. zauważa, że jednym z głównych celów okresu programowania 2014–2020 jest dalsze uproszczenie dla beneficjentów EFSI, oraz uznaje, że uproszczenie jest jednym z kluczowych czynników poprawy dostępu do finansowania;

33. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obecne unowocześnione ramy prawne dotyczące EFSI stwarzają nowe możliwości uproszczenia wspólnych przepisów odnoszących się do kwalifikowalności, do form kosztów uproszczonych i do e-rządzenia; ubolewa jednak, że komunikat Komisji przygotowany na podstawie art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów nie zawiera żadnych konkretnych informacji na temat stosowania uproszczonych opcji kosztów; podkreśla, że istnieje potrzeba podejmowania dalszych działań w kierunku wykorzystania pełnych możliwości uproszczonych opcji kosztów pod względem eliminowania obciążeń administracyjnych; zauważa, że nadal są potrzebne beneficjentom i instytucjom zarządzającym środki zmierzające do znacznego uproszczenia, ze szczególnym uwzględnieniem zamówień publicznych, zarządzania projektami i audytów w trakcie podejmowanych działań i po ich wykonaniu;

34. wzywa Komisję do przedstawiania aktualnych ocen obciążenia administracyjnego – w tym poszczególnych składników takich jak czas, koszty i biurokracja – w finansowaniu unijnym w formie zarówno dotacji, jak i instrumentów finansowych na podstawie danych o wynikach z lat 2007–2013 i z początku nowego okresu rozpoczętego w 2014 r.;

35. zaleca, aby w przyszłym okresie programowania, rozpoczynającym się w 2021 r., wszystkie szczeble administracji dążyły do stosowania systemu pojedynczego audytu eliminującego powielanie kontroli na poszczególnych szczeblach instytucjonalnych; ponagla Komisję do wyjaśnienia zakresu i statusu prawnego istniejących wytycznych dotyczących poszczególnych EFSI, jak również do przygotowania – w ścisłej współpracy z instytucjami zarządzającymi oraz wszystkimi odpowiednimi szczeblami instytucji audytowych – wspólnej interpretacji kwestii audytowych; potwierdza, że należy poczynić dalsze kroki na rzecz uproszczenia, w tym w szczególności w programach kierowanych do młodzieży, przez wprowadzenie m.in. większej proporcjonalności w ramach kontroli; z zadowoleniem przyjmuje wstępne rezultaty prac grupy wysokiego szczebla ds. uproszczenia, którą powołała Komisja Europejska;

36. zaleca opracowanie standardowych procedur sporządzania programów operacyjnych i zarządzania, zwłaszcza tam, gdzie realizowane są liczne programy współpracy terytorialnej;

Potencjał administracyjny

37. zauważa, że państwa członkowskie różnią się od siebie pod względem kultury administracyjnej i poziomów wykonania w obrębie ram politycznych, a w niwelowaniu różnic powinny pomagać warunki wstępne; podkreśla potrzebę wzmocnienia potencjału administracyjnego, co stanowi priorytet w kontekście polityki spójności oraz europejskiego semestru, szczególnie w państwach członkowskich o niskiej absorpcji funduszy; zauważa potrzebę zapewnienia technicznego, profesjonalnego i praktycznego wsparcia państwom członkowskim, regionom i miejscowościom przy sporządzaniu wniosków o finansowanie; docenia efekty istnienia instrumentu JASPERS i przypomina, że niewłaściwe planowanie inwestycji jest przyczyną znaczących opóźnień w realizacji projektów i nieefektywnego wykorzystania środków;

38. zwraca uwagę, że powolny rozruch niektórych programów, brak zdolności zarządzania złożonymi projektami, opóźnienia w finalizacji projektów, obciążenia administracyjne w państwach członkowskich, nadmierna ilość unijnych regulacji i błędy w procedurach zamówień publicznych to główne przeszkody w realizacji polityki spójności; za istotne uważa wskazanie oraz upraszczanie niepotrzebnie skomplikowanych procesów i procedur w zarządzaniu dzielonym, które stwarzają dodatkowe obciążenia dla organów i beneficjentów; wskazuje, że należy stale doskonalić, monitorować i wzmacniać potencjał administracyjny; jest zatem zdania, że należy w związku z tym wykorzystać funkcjonalne i elastyczne rozwiązania z zakresu administracji elektronicznej, a także udoskonalone przekazywanie informacji i koordynację między państwami członkowskimi; podkreśla ponadto potrzebę większej koncentracji na szkoleniu administracji;

39. wskazuje, że przykrojone do potrzeb ramy regulacyjne, warunki i rozwiązania (takie jak mechanizm wymiany między różnymi regionami Taiex Regio Peer 2 Peer) służące uproszczeniu mogą stanowić skuteczniejszą odpowiedź na potrzeby i wyzwania występujące w poszczególnych regionach, jeśli chodzi o potencjał administracyjny;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

Europejska współpraca terytorialna

40. podkreśla, szczególnie z punktu widzenia zmniejszania dysproporcji między regionami przygranicznymi, że wartość dodana europejskiej współpracy terytorialnej powinna znaleźć odzwierciedlenie w podwyższeniu, gdy tylko będzie to wykonalne, poziomu środków na ten cel polityki spójności; wzywa jednocześnie państwa członkowskie, aby udostępniły potrzebne środki na współfinansowanie; uwypukla potrzebę zachowania tego instrumentu jako jednego z podstawowych elementów polityki spójności po 2020 r.;

41. podkreśla znaczenie strategii makroregionalnych, jako instrumentów, które okazały się pożyteczne dla rozwoju współpracy terytorialnej i rozwoju gospodarczego zaangażowanych terytoriów; przypomina, że organy lokalne i regionalne mają decydującą rolę w powodzeniu inicjatyw podejmowanych w ramach tych strategii;

42. zaleca, by intensywniej korzystać ze zmodyfikowanego i rozszerzonego instrumentu prawnego EUWT jako podstawy prawnej do współpracy terytorialnej;

43. proponuje utworzenie stałego powiązania między RIS3 a współpracą międzyregionalną na skalę ogólnounijną, najlepiej w postaci stałego elementu programu INTERREG;

44. podkreśla, że koncepcja ukierunkowania na wyniki wymaga, by programy Interreg zapewniały wysokiej jakości współpracę na poziomie projektu, oraz dostosowania metod i kryteriów oceny, uwzględniających specyfikę poszczególnych programów; apeluje do Komisji, państw członkowskich i instytucji zarządzających o współpracę i wymianę informacji oraz dobrych praktyk, aby jak najskuteczniej wdrażać i uwzględniać koncepcję ukierunkowania na wyniki, z uwzględnieniem specyfiki europejskiej współpracy terytorialnej;

45. podkreśla potencjał wykorzystania instrumentów finansowych w programach Interreg, które poprzez uzupełnienie dotacji pomagają we wspieraniu MŚP oraz w rozwoju badań i innowacji, zwiększając inwestycje, tworząc nowe miejsca pracy oraz pozwalając na osiągnięcie lepszych wyników i zwiększając efektywność projektów;

46. ubolewa nad słabą znajomością wśród społeczeństwa i niewystarczającym wyeksponowaniem programów europejskiej współpracy terytorialnej oraz apeluje o skuteczniejsze nagłaśnianie osiągnięć związanych z ukończonymi projektami; apeluje do Komisji, państw członkowskich i organów zarządzających o ustanowienie mechanizmów i szerokich zinstytucjonalizowanych platform współpracy, aby zapewnić lepsze wyeksponowanie przedmiotowych inicjatyw i ich lepszą znajomość wśród społeczeństwa; wzywa Komisję do zbadania i zebrania dotychczasowych osiągnięć programów i projektów europejskiej współpracy terytorialnej;

Zasada partnerstwa i wielopoziomowe zarządzanie

47. z zadowoleniem przyjmuje uzgodniony podczas negocjacji w sprawie aktualnego okresu wsparcia kodeks postępowania, który określa standardy minimalne dla dobrze funkcjonującego partnerstwa; zauważa, że wprowadzenie kodeksu ten poprawił wdrażanie zasady partnerstwa w większości państw członkowskich, lecz że wiele państw członkowskich niestety w znacznej części scentralizowało negocjacje i wdrażanie w przypadku umów partnerstwa i w przypadku programów operacyjnych; podkreśla potrzebę aktywnego zaangażowania władz regionalnych i lokalnych oraz innych zainteresowanych podmiotów na wszystkich etapach i w związku z tym wzywa do zagwarantowania w przyszłości ich rzeczywistego udziału w procesie negocjacji i wdrażania w odniesieniu do konkretnych struktur krajowych; uważa, że nadmierna centralizacja i brak zaufania także odgrywają rolę w opóźnianiu wdrożenia EFSI, przy czym niektóre państwa członkowskie i instytucje zarządzające niezbyt chętnie oddają odpowiedzialność w większym zakresie za zarządzanie funduszami UE w ręce władz lokalnych i regionalnych;

48. zaznacza, że Komisja powinna przedstawić wyjaśnienie co do wyników państw członkowskich i regionów w stosowaniu zasad określonych w art. 5 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów, z akcentem na to, w jaki sposób można zachęcić rządy do pełnego stosowania zasady partnerstwa; podkreśla, że wspólna odpowiedzialność stanowi warunek wstępny szerszej aprobaty dla polityki spójności UE;

49. popiera nowe podejście Komisji w dziedzinie utworzenia specjalnych grup roboczych, czyli zespołów projektowych mających za zadanie zapewnienie lepszego zarządzania EFSI w państwach członkowskich, oraz wzywa do dalszego rozwijania tego podejścia;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

50. podkreśla, że przyszła polityka spójności musi obejmować środki wspierające, aby pomóc uchodźcom w integracji społecznej na rynku pracy UE, a w ten sposób sprzyjać wzrostowi gospodarczemu oraz przyczynić się do zapewnienia ogólnego bezpieczeństwa w UE;

Przyszła polityka spójności

51. zaznacza, że w wielu państwach członkowskich EFSI wnoszą wkład w PKB, tworzenie miejsc pracy i wzrost gospodarczy, które to elementy należy koniecznie uwzględnić w 7. sprawozdaniu w sprawie spójności, spodziewanym w 2017 r.; ponadto wskazuje, że znaczne inwestycje w regionach słabiej rozwiniętych wnoszą też wkład w PKB bardziej rozwiniętych państw członkowskich; jest zdania, że gdyby rząd Zjednoczonego Królestwa oficjalnie powołał się na art. 50, wówczas 7. sprawozdanie w sprawie spójności powinno uwzględniać również potencjalne skutki Brexitu dla polityki strukturalnej;

52. jest zdania, że PKB nie może być jedynym uznawanym za właściwy wskaźnikiem wykorzystywanym do celów zapewnienia sprawiedliwej dystrybucji środków oraz że podczas podejmowania decyzji o przyszłym przydziale środków należy brać pod uwagę szczególne potrzeby terytorialne oraz znaczenie uzgodnionych priorytetów rozwoju obszarów objętych programami; jest zdania, że w przyszłości należy rozważyć wprowadzenie nowych dynamicznych wskaźników stanowiących uzupełnienie PKB; zauważa, że wiele regionów w Europie stoi wobec wysokich stóp bezrobocia i wobec zmniejszania się liczby ludności; zwraca się do Komisji, aby rozważyła możliwość opracowania i wprowadzenia „wskaźnika demograficznego”;

53. przypomina, że znaczna ilość inwestycji publicznych jest realizowana na szczeblu lokalnym i regionalnym; podkreśla, że Europejski System Rachunków (ESA) nie może ograniczać zdolności władz lokalnych i regionalnych do dokonywania niezbędnych inwestycji, gdyż to uniemożliwiłoby państwom członkowskim wniesienie wkładu we współfinansowanie projektów kwalifikujących się do środków z funduszy strukturalnych, a tym samym wykorzystanie tego istotnego źródła finansowania do pomocy w wyjściu z kryzysu gospodarczego oraz do stymulowania wzrostu i zatrudnienia; zaleca Komisji dokonanie ponownej oceny ściśle rocznego podejścia ESA, tak aby wydatki publiczne finansowane z EFSI były uważane za inwestycje kapitałowe, a nie tylko za zobowiązania lub koszty operacyjne;

54. podkreśla, że europejska współpraca terytorialna, która stanowi realizację wprowadzonej w Traktacie z Lizbony szerszej zasady spójności terytorialnej, może zostać usprawniona; w związku z tym zachęca wszystkie zainteresowane podmioty uczestniczące w negocjacjach dotyczących przyszłej polityki do wzmocnienia tego wymiaru spójności terytorialnej; wzywa Komisję, by w 7. sprawozdaniu w sprawie spójności nadała należne znaczenie europejskiej współpracy terytorialnej;

55. uważa, że w przyszłości należy utrzymać koncentrację tematyczną, gdyż okazała się skuteczna; oczekuje, że Komisja przedstawi zestawienie osiągnięć będących skutkiem koncentracji tematycznej w polityce spójności;

56. jest przekonany, że przyszła polityka spójności ukierunkowana na wyniki musi opierać się na danych i wskaźnikach nadających się do pomiaru wysiłków, wyników i osiągniętych skutków, a także na doświadczeniach na szczeblu regionalnym i lokalnym w tej dziedzinie (budżetowanie zadaniowe, warunki wstępne i koncentracja tematyczna), gdyż zapewnia to jasne praktyczne wytyczne dla organów lokalnych i regionalnych – w tym tych, które dotychczas nie próbowały stosować tego podejścia – dotyczące wdrażania jej zasad;

57. podkreśla, że w przyszłości potrzebna będzie szybsza absorpcja dostępnych środków finansowych i bardziej zrównoważona progresja wydatków podczas cyklu programowania, również aby uniknąć częstego korzystania z „projektów retrospektywnych”, które często mają na celu uniknięcie automatycznego umorzenia na koniec okresu programowania. uważa, że po przyjęciu ogólnego rozporządzenia oraz rozporządzeń dotyczących funduszy realizacja programów operacyjnych w następnym okresie wsparcia od 2021 r. będzie mogła rozpocząć się szybciej, gdyż po wysiłkach poczynionych w zakresie polityki spójności w latach 2014–2020 państwa członkowskie będą miały już doświadczenie w polityce ukierunkowanej na wyniki; wskazuje, że w związku z tym państwa członkowskie powinny unikać opóźnień w powoływaniu instytucji zarządzających programami operacyjnymi;

58. nalega, by procedura ustawodawcza zmierzająca do przyjęcia następnych WRF została zakończona przed końcem 2018 r., tak aby niedługo potem można było przyjąć ramy regulacyjne przyszłej polityki spójności i wprowadzić je w życie bezzwłocznie od dnia 1 stycznia 2021 r.;

Czwartek, 16 lutego 2017 r.

59. uważa, że polityka spójności powinna nadal obejmować wszystkie państwa członkowskie i wszystkie europejskie regiony oraz że uproszczenie dostępu do funduszy europejskich jest koniecznym warunkiem powodzenia tej polityki w przyszłości;

60. uważa, że duch innowacji i inteligentnej specjalizacji, obok zrównoważonego rozwoju, musi pozostać istotną siłą napędową polityki spójności; podkreśla, że inteligentna specjalizacja powinna być przewodnim mechanizmem przyszłej polityki spójności;

61. podkreśla wysokie ryzyko nagromadzenia wniosków o płatności w ramach działu 1B w drugiej połowie obowiązywania aktualnych WRF i wzywa do przeznaczania przez kolejne lata do końca bieżącej perspektywy finansowej wystarczających środków na płatności, aby zapobiec powstaniu nowych zaległości w nieuregulowanych rachunkach; zaznacza, że w tym celu niezbędne jest, aby trzy instytucje UE opracowały i uzgodniły wspólny plan płatności na lata 2016–2020 przewidujący jasną strategię, by można było spełnić wszystkie potrzeby w zakresie płatności do końca obowiązywania aktualnych WRF;

62. zaleca, aby Komisja zbadała rzeczywisty wpływ ESFI w trakcie poprzedniego okresu programowania oraz zakres, w jakim cele europejskie zostały osiągnięte za pośrednictwem zainwestowanych środków, a także aby wyciągnęła wnioski z pozytywnych i negatywnych doświadczeń, traktując to jako punkt wyjścia w celu wniesienia wartości dodanej do procesu inwestycyjnego;

o

o o

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i Komitetowi Regionów, a także rządów oraz krajowym i regionalnym parlamentom państw członkowskich.
